

Εὐαγγελίου, κοινωνιστὴν θερμὸν, δίδοντα ὅτι ἔχει εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ περιοριζόμενον μόνον εἰς τὸ ζῆν. Εἶνα δὲ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος, λόγιος καὶ εὐάρεστος εἰς τὴν συναναστροφὴν του. Ἡμεῖς, οὔτινες γνωρίζομεν τοὺς Μιτυληναίους, τοὺς συμβουλευόμεν νὰ παραπέμψωσι καὶ ἄλλοι τὰς χρηματιστικὰς ὁρέξεις τοῦ κυρίου Βαλλιᾶδου καὶ νὰ ἐνστερνισθῶσι καὶ πάλιν τὸν Μεθόδιον των.

Ἐν τῷ χθεσινῷ ποιήματι τῆς 25 Μαρτίου οἱ δύο πρωτοὶ στίχοι τῆς δευτέρας στήλης ἐπῆρεν ὁ ἓνας τὴν θέσιν σου ἄλλου : τοὺς βάζομεν καθένα εἰς τὴν θέσιν του :

Καὶ εἶπαμε: ἡ ἐκκλησιὰ τῶν γάμων τῶν χρυσῶν μας
ὡς ἦν ἡ Ἀκρόπολις, ὡς ἦν ὁ παρθενὼν μας.
χάριν τοῦ δικαίου.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Τρίτης, θὰ ἔχωμεν περιεργότατον ἄρθρον τοῦ κοινωνικοῦ διδασκάλου κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνη περὶ τοῦ πῶς δυνάμεθα ν' ἀποσοβήσωμεν τὴν εὐλογία.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἄκρον ἄωτον οἰκονομίας :

Γράφων νὰ μὴ βάζῃς οὔτε τόνους, οὔτε πνεύματα, οὔτε κόμματα, γὰρ νὰ νὰ μὴ ξοδεύῃς πολλὴν μελάνην.

Ἦμιλοῦσαν περὶ ἐνὸς ἀθλίου μὴ ἔχοντος οὔτε πίστιν οὔτε νόμον.

— Μήπως ἔχει κόραις ;

— Ἄ! ὄχι !

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος :

— Τόσφ τὸ καλλίτερο γι' αὐταῖς, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι διαστραμμένους.

— Ὑπέφερε ἄρά γε πολὺ τὴ στιγμὴ ποῦ πέθανε ;

— Δὲν πιστεύω νὰ βλεπε τὴν ὥρα ἐκείνην.

— Ἄ! ἔχετε δίκαιον, ἦτανε τόσο μύωψ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΑΟΥΣΤ

Μέγα ἐπιχείρημα ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ φίλος ποιητὴς Ἀριστομένης Προβελέγγιος—νὰ μεταφράσῃ τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, τὸ βαθυνούστερον ἔργον τοῦ αἰῶνος—ἀλλὰ τὸ ἀνέλαθεν ἐν πλήρει πεποιθῆσει καὶ τῆς ρώμης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδικῶν του. Δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν εἰδότην τὴν γερμανικὴν οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ κ. Προβελεγγίου βλέπομεν δυνάμενον νὰ ἀναλάβῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας τοιοῦτον ἀγῶνα. Ὁ ποιητὴς τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς συγχρόνου κριτικῆς καλλιτέχνης ἢ μάλλον γλύπτης τοῦ στίχου.

Αἱ δὲ καλλαισθητικαὶ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί, τὸ ρεμβόν

καὶ σχεδὸν γερμανικὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ ὄντως ποιητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ σθεναρά του βούλησις ὅπως παραγάγῃ ἔργα τέλεια ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῶς καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα ἐν τῷ Παράσῳ ἀποσπάσματα τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀφῆκαν. Καὶ τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ζητήσαντες δημοσιεύομεν, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν θέλουν ἐμπνεύσει, ὅτι εἰς τὰς δεξιωτέρας εὐτυχῶς χειρὰς περιήλθεν ἡ ἐξελληνιστὴς τοῦ κολοσσαίου ἔργου τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ.

Δημοσιεύοντες ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τὸν φιλοσοφικὸν μονόλογον τοῦ Φάουστ, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν ἄλλῳ νὰ φιλοξενήσωμεν ἄλλα δραματικώτερα τεμάχια, κρίνομεν καλὸν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ποιητὴς ἀπηύθυνεν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Ἴδου ἐνδίδω εἰς τὴν εὐχὴν, ἣν ἐξέφρασες τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς διὰ τῆς ἐφημερίδος σου μέρος τι τῆς μεταφράσεως τοῦ Φάουστ, ἂν καὶ τινὰ μέρη δέοντα εἰσέτι ἐπεξεργασίας. Συγκατανεύω ὅμως εἰς τοῦτο, διότι εἰμαι ὀφειλέτης σου γράφοντα τὸν Θησέα μετ' ἐχαιρέτισες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅταν πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν κτηλήθον ἐκ Γερμανίας, σὺ πάλιν ἡσπάσθης μετὰ φιλικῆς διαχύσεως τὸν νεοελθόντα, ἂν καὶ εἶχες λόγους δυσαρσεκείας ἐναντίον μου.

Δέξαι λοιπὸν τὴν μικρὰν ταύτην μερίδα τῆς τελευταίας μου ἐργασίας ὡς τεκμήριον ὅτι δὲν λησμονῶ.

Ὅρθως δὲ φρονεῖς ὅτι εἶνε ἀρμόδιον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ θέλει ἀντηγήσει εἰς πολλὰς καρδίας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μονολόγου, καθ' ὃ ὁ Φάουστ, ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ἀκούει αἴφνης ἀδόμενον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !», κυριεύεται ὑπὸ παιδικῶν ἀναμνήσεων, συγκινεῖται βαθέως καὶ μένει εἰς τὴν ζωὴν. Ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι, καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον κακοζήλους καὶ διεφθαρμένας ἐποχάς, καρδίαι εὐαίσθητοι πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ γράφων ἀποβλέπει.

Καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς ταύτας, παιδίον ἔτι πενταετὲς ὢν, ἐώρταζε τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς τὴν γεννέτειραν νῆσον, καὶ ἦτο μέλος τοῦ τρυφεροῦ χοροῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς θεοσεβοῦς διδασκαλίσεως ἐμελλε νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !» περιερχόμενος τὸ τερπνὸν χωρίον. Ἡ ἐπίσημος καὶ ὑψηλὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως φθάνει, πρὸς ἀνατολὰς τελεῖται μαγικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἡ ἐαρινὴ φύσις ἀφυπνίζεται σμαραγδίνη εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ λυκαυγοῦς, τὰ μυροδόλα ὄρη ἀντιπάλουν τὸν παιδρὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, ὁ μικρὸς χορὸς ψάλλει, ἀλλὰ μᾶτην τὸ πενταετὲς παιδίον προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ φωνήν· ἀγνωστος συγκίνησις πνίγει πάντα φθόγγον καὶ πληροῦνται δακρύων οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Πόσοι δὲν ἠσθάνθησαν, πόσοι δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τοῦτο ; πόσους δὲν θέλει συγκινήσει, πόσοι δὲν θέλουσιν ἐννοήσῃ τὸν τόσον ὑψηλὸν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν αἶσθημα τοῦ Φάουστ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ;

Ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι, καὶ εὐτυχίζω αὐτούς.

Ἐρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1883

Ἀριστομένης Προβελέγγιος

ΦΑΟΥΣΤ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΝΥΞ

(Έρεδς ὑψιθόλου, στεροῦ, γοτθικοῦ δωματίου, ἀνήσυχος ὁ
Φάουστ κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του)

Φάουστ.

Ἐσπούδασ' ἄχ! φιλοσοφίαν,
ἱατρικὴν καὶ νομικὴν,
καί, οἴμοι! καὶ θεολογίαν
μὲ ἔφεσιν καρτερικὴν!
Κι' ἰδοὺ ἐγὼ, πτωχὸς μωρὸς,
ὅσον καὶ πρότερον σοφός.
Ὡς δόκτορα, μαγίστρον μὲ τιμῶσι,
καὶ δέκα τώρα ἔτη τελευτῶσι,
ἅψ' ὅτου πολυτρόπως φανακίζω
τοὺς μαθητάς μου, καὶ αὐτὸ γνωρίζω,
ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν θνητὸν
νά μάθῃ εἶναι δυνατόν!
Τοῦτο μοῦ καίει τὴν καρδίαν!
Εἶν' ἀληθές, ὅτι γνωρίζω πλέον
ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀγυρτῶν, γραφῶν,
μαγίστρων καὶ δοκτόρων κι' ἱερέων.

Δισταγμοὶ γελοιοὶ δὲν μὲ ἀνιοῦν,
δαίμονες, κολάσεις δὲν μὲ ἐκπτοοῦν.
Ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ἀπεστερήθην
πάσας τῆς γῆς τὰς ἡδονάς.
Μὲ στόμφον δὲ διενεόηθην,
πῶς ἔχω γνώσεις ἱκανάς
δι' ὧν τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσω,
κι' εἰς ἀρετὴν νὰ κατηχήσω.
Δὲν ἔχω ἀγαθὰ καὶ πλοῦτον,
οὐδὲ τιμὰς καὶ μεγαλεῖον
οὔτε κἂν σκύλος τὸν τοιοῦτον
θὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ βίον! —
Διὸ κι' ἐγὼ εἰς τὴν μαγείαν
ἐδόθην μὲ τὴν προσδοκίαν,
ὅτι τοῦ πνεύματος τὰ χεῖλη
κι' ἡ δύναμις θὰ μοὶ ἀγγεῖλῃ
νόμον τῆς γῆς τινὰ κρυπτόν,
ὥστε νὰ παύσω ἐν ἰδρώτι
καὶ μόχθῳ νὰ διδάσκω ὅ,τι
οὐδ' εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστόν.
Ὡστε ἡ γῆ νὰ μάθῃ τί
ἐν τοῖς ἐγκάτοις συγκρατεῖ.
Ὡστε ἀρχέγονα στοιχεῖα,
δυνάμεις γονιμοποιοὶ
ἐμπρὸς μου λάμψουν κ' ἔσασαι
τῶν λόγων παύς' ἡ καπηλεία.
Ὡ, νὰ ἐφώτιζες, σελήνη,
τοὺς πόνους μου φορὰν ὑστάτην,
σὺ, ἦν τοσαύτας μέσας νύκτας;
ἐδῶ ἀνέμεν' ἀγρυπνῶν.
Τότε, ὦ φίλη τεθλιμμένη,
τὸ φῶς σου πρὸς με ἐμειδίει,
πλανώμενον εἰς τὰ βιβλία

23

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

23

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 445)

Μετὰ στιγμαῖον δισταγμὸν, μὴ θέλουνσαι νὰ φανῶσιν
ὀλιγώτερον τῆς φίλης των γενναῖαι, αἱ τρεῖς νεάνιδες ὑπε-
ρέβισαν τὴν ἀποχωρίζουσιν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ βράχου μικρὰν
ἀπόστασιν.

— Κυττάξετε, εἶπεν ἡ Σωσάννη, νὰ ἡ σκάλα ποῦ σᾶς ἔ-
λεγο.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρριέττη, τώρα μπορούμεν ν'
ἀναιδούμεν περίφημα.

— Καὶ χωρὶς νὰ κοπιᾶσωμεν πολὺ. Ἐμπρὸς, λοιπόν, τὸ
ἀπεφασίσατε;

— Ναί! ναί! ναί!

Ἡ ἀνοδὸς ἤρξατο.

— Προσέχετε παιδιὰ μου, μὴ τρέλλαις! ἀνέκραξεν ἡ
κυρία Δεσιμαίζ.

— Ἡσυχᾶστε, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννη, κανεὶς κίνδυ-
νος δὲν ὑπάρχει.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κόμησσα, γιατί στεκόμεθα ἐδῶ ἀντὶ
νὰ τὰς συνοδεύσουμε;

— Πῶς, καὶ σεῖς ἐπίσης, ἀγαπητὴ φίλη, θέλετε...

— Βέβαια, νὰ ἀπολαύσω τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ἀφοῦ
τὸ ἐπαινεῖ τόσον ἡ δεσποινὶς Βιολαῖν. Κ' ἔπειτα, προσέθηκε
μειδιῶσα, πρέπει νὰ εἴμεθα πλησίον τῶν τέκνων μας.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ἡ βαρόνη.

— Σᾶς ἀφίνομεν, κύριε Βιολαῖν.

— Ἀλλ' ὅχι, ὅχι, κυρία μου, σᾶς ἀκολουθῶ κ' ἐγώ. Μὲ
τὴν ἄδειάν σας θὰ περάσω πρῶτος διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ἐν
ἀνάγκῃ. Ἐγὼ εἶμαι ὀρεινὸς καὶ εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ
ἀνανηθοκαταβᾶσματα».

Αἱ νεάνιδες εὐρίσκοντο ἤδη εἰς ὕψος δέκα περίπου μέ-
τρων.

— Σταθῆτε, εἶπεν ἡ Σωσάννη, νὰ μερικὰ ἀπὸ τᾶνθη ποῦ
σᾶς εἶπα· μὰ αὐτὰ εἶναι μαραμμένα· ἂς ἀναβῶμον ὀλίγον
ἀκόμη καὶ θὰ εὕρουμε καλλίτερα.

— Καὶ τῷ ὅτι αὐτὰ τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ἡ
Ἐρριέττη, κόψασα ἐν ἐξ αὐτῶν καὶ θέσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στή-
θους της.

Ἡρξαντο ἤδη τὴν πρὸς βορρᾶν ἀνοδὸν καὶ ἔκαμψαν
πρὸς δυσμὰς ἀκολουθοῦσαι τὴν κυκλοτερῆ κλίμακα.

— Νὰ ὁξέξωτης μου, ποῦ σᾶς ἔλεγα, ἀνέκραξεν αἰφνης

καὶ εἰς σωροὺς πυργαμνῶν.
 "Αχ! ἐὰν τῶρα ἡδυνάμην
 ἀνά τὰ ὕψη τῶν ὀρέων
 εἰς τὸ γλυκύ σου φῶς νὰ βαίνω,
 νὰ ἵπταμαι μετὰ πνευμάτων
 εἰς σπήλαια καὶ εἰς λειμῶνας,
 εἰς τὸ σκίῳφως νὰ πλανῶμαι,
 καὶ τῶν καπνῶν τῆς ἐπιστήμης
 ἐλεύθερος, εἰς τὴν σὴν δρόσον
 λουόμενος ν' ἀναγεννώμαι!
 Οἶμοι! μὲ περιβάλλει ἔτι ἡ εἰρκτή;
 "Ερρε, κατηραμένη τρώγλη, πινηγρᾶ,
 ὅπου κι' ἡ ἐρασμία τοῦρανοῦ ἀκτίς
 διὰ γραπτῶν ὑέλων λάμπει ἀμαυρά.
 'Ο χῶρος οὗτος ἔτι συστενοῦμενος
 ἀπὸ σωρὸν βιβλίων κυνιοσκεπῶν
 καὶ καταφαγωμένων ἀπὸ σκώληκας,
 ὅπου προσκολλημένα μέχρις ὀροφῆς
 περίκεινται χαρτία κιτρινόχροα 1)
 'Ο χῶρος οὗτος, ὃν πυκνά κατέχουσι
 πυξίδες, ἐργαλεῖα, φιαλίδια
 καὶ σκεύη τῆς οἰκίας προπατορικᾶ,
 Σοῦ κόσμος τοῦτο! τοῦτο κόσμος λέγεται!
 Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη διατί δειλὴ
 συσφίγγετ' ἡ καρδιά εἰς τὸ σπῆθός σου;
 καὶ διατί δδύνῃ ἀνεξήγητος
 ἐν σοὶ συνέχει πάντα ζωτικὸν παλμόν;
 φεῦ! δὲν σὲ περιβάλλει φύσις ζωντανή,
 ἐν ᾗ δημιουργήσας σ' ἔρριψ' ὁ θεός,

1) Ἐνταῦθα ἐννοοῦνται αἱ χάρτινες λωρίδες, αἵτινες, προσηλωμέναι ὑπεράνω ἐκάστης θήκης, καὶ φέρουσιν ὑπογραφὰς ἐρυθροῖς γράμμασιν, διήρουν τὰ βιβλία εἰς τάξεις.

πλὴν σκελετοὶ θηρίων καὶ νεκρῶν ὀστέα,
 ἐντὸς καπνοῦ κ' εὐρώτος σὲ περικυκλοῦν!
 'Εγείρου! ἔξω, ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον!
 Μήπως ἡ βίβλος αὕτη ἡ ἀπόρρητος,
 γραφὴ τοῦ Νοστραδάμου ιδιόχειρος 2)
 δὲν θὰ σοὶ εἶνε ἄρα ὁδηγὸς ἀρκῶν;
 Τῶν ἀστρῶν θὰ γνωρίσης τότε τὴν φορὰν,
 καὶ ἂν τὴν φύσιν λάβῃς ὡς διδάσκαλον,
 τὸ τῆς ψυχῆς σου ὄμμα θέλει ἀνοιχθῇ,
 τὴν γλῶσσαν τῶν πνευμάτων θέλεις διδασχθῇ!
 Διότι 'δῶ εἰς μάτην σκέψις ἄγονος
 τὰ ἅγια σημεῖα ἐρμηνεύει σοι:
 'Ὡ πνεύματα, ἐγγὺς μου περιίπτασθε!
 τῶρ' ἀποκριθῆτέ μοι, ἂν μ' ἀκούετε!

(*Ἀνοίγει τὴν βιβλίον καὶ παρατηρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ
 Μακροκόμου 3).*

"Α! εἰς τὴν θεῶν ταύτην ποία ἡδονὴ
 ἐξαίφνης διατρέχει τὰς αἰσθήσεις μου;
 Ἀκμαία καὶ ἅγια τέρψις τῆς ζωῆς

2) Νοστραδάμος, ἀστρολόγος καὶ ἱατρός σύγχρονος τοῦ Φάουστ (1503—1566).

3) Κατὰ τὴν μυστικὴν καθβαλιστικὴν θεωρίαν ὑπάρχουσι τρεῖς κόσμοι, ὁ στοιχειώδης, ὁ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπουράνιος, ἡτοι ψυχικός, οἵτινες ἑμὸ ἀποτελοῦσι τὸν Μακρόκομον. Πᾶν, ὅτι, ὑπάρχει εἰς τὸν ἕνα κόσμον, ἔχει τι παρόμοιον ἐν τοῖς λοιποῖς, καὶ οἱ τρεῖς εὐρίσκονται εἰς διαρκὴ ἀλληλεπίδρασιν. Ἡ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ θεία δύναμις κατέρχεται διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐκπεμπομένων νοητῶν ὄντων εἰς τὸν οὐράνιον κόσμον, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν στριχειώδη. Οἱ δύο τελευταῖοι κόσμοι τείνουσι διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς κειμένης ὁρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ οὕτω λαμβάνει χώραν ἀτελεύτητος ἀνάβασις καὶ κατάβασις, ὅπερ σημαίνει ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ὥραιας εἰκόνας τῶν σίκλων, ὅταν ἐπισκοπῇ τὸ σημεῖον τοῦ γηίνου πνεύματος, τοῦ πνεύματος τοῦ στοιχειώδους, τοῦ φυσικοῦ κόσμου πρὸς τὸ ὅποιον αἰσθάνετ' ἐαυτὸν ἐγγύτερον.

ἡ Σωσάνη πηδήσασα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἰδέτε, ἐξηκολούθησεν, ὅτε αἱ σύντροφοί της τὴν ἐπλησίασαν, εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει, εἴτε ἄνεμος φυσᾷ, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κοιλώματος εὐρίσκεται κἀνείς προφυλαγμένος εἶνε ἀληθινὸν σπήλαιον, ἔργον τῆς φύσεως.

Ὁ κύριος Δε-Βιολαῖν καὶ αἱ δύο κυραὶ ἀφίκοντο ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ὑψώματος. Ἡ κόμησσα ἐκπληκτος ἐνώπιον τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀνελισσομένων ἐν εἰδει πανοράματος μεγαλοπρεπῶν θαυμάτων, ἐξέβαλε κραυγὴν θιυμασμοῦ, αἱ δὲ νεάνιδες μετὰ τοῦ νέου ἔχειροκρότησαν.

— Λαμπρὸν θέαμα, εἶπεν ὁ κ. Δε-Βιολαῖν.

— Μεγαλοπρεπὲς! θαυμάσιον! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δε-Μωριέν ᾧ! εἶνε γοητευτικώτατον!

— "Ὡ! τί ὥραία φύσις.

"Ἐπερθεὶς τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὸ εὐρὺ τοῦ οὐρανοῦ στερέωμα· περίξ αὐτῶν ἀπέραντοι ὀρίζοντες, αἱ δὲ βαθεῖαι κοιλάδες φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ μέσου τῶν ὀρέων φαεινὰ χωρία ἐπὶ τῶν κλιτύων. Ὁ Φρὺ ἐλικοειδῶς ῥέων ὁμοίως μακρὰ ἀργυρὰ ταινία· πανταχοῦ τὰ χλοηφόρα ὑψώματα· ἡ συντετμημένη γραμμὴ τῆς ἀλύσου τῶν Βοσγιῶν καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος, ὅστις πανταχοῦ ἐπέχεεν ἀπλετόν φῶς.

— Παιδιά μου, εἶπεν ἡ κόμησσα, περιττὸν πλέον εἶνε ν' ἀναιδοῦμεν ὑψηλότερα, δὲν θὰ ἰδῇτε καλλίτερα ἄφ' ὅ,τι καὶ ἀπὸ δῶ μπορούμεν νὰ θαυμάσουμεν.

— Καλὰ, καὶ τὰ ἄνθη ποῦ θὰ μαζεύσω; εἶπεν ἡ Σωσάνη. Ποιὰ ἔρχεται μαζί μου;

— Ἐγὼ δὲν πηγαίνω μακρύτερα, εἶπεν ἡ Ἐρμια, διότι ἤρχισα νὰ ζαλίζωμαι.

— Ἐμένα κουρασθήκανε τὰ πόδια μου, εἶπεν ἡ Δευκία.

— Καὶ σεῖς, Ἐριέτη;

— Ἐγὼ θὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, πᾶμε νὰ κάμουμε τὴν ἀνοδοδέσμην μας.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ, μηδὲν ὑποπεύουσα ὅτι ἡ θυγάτηρ της καὶ ἡ Σωσάνη ἡδυνάντο νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς κίνδυνόν τινα, δὲν τὰς ἀπέτρεψε τοῦ σχεδίου των. Αἱ νεάνιδες λοιπὸν ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐντὸς ὀλίγου εὐρέθησαν ἐπὶ νέου ὑψώματος, ἐνθα πράγματι τὰ πορφυρὰ ἄνθη ἦσαν ὠραιότερα καὶ πολυαριθμότερα ἢ κατωτέρω. Ἡ Ἐριέτη καὶ ἡ Σωσάνη ἤρξαντο εὐθύμως τοῦ θερισμοῦ τοῦ. Αἰφνης κραυγὴ σπαρρακτικὴ, κραυγὴ τρόμου ἀντήχησε καὶ ἐπάγωσε τὸ αἶμα εἰς ὄλων τὰς φλέβας.

— Κόρη μου! κόρη μου! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ, ὠχρίασασα ἐκ τοῦ τρόμου.

Καὶ ὄντως ἡ Ἐριέτη ἦτο ἡ ἐκβαλοῦσα τὴν τρομερὰν ἐκείνην κραυγὴν. Τὸ ἀλεξίλιόν της εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν, σκαλῶσαν ἐπὶ θάμνου, καὶ ἐκρέματο ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὑψώματος· προὔχωρσε λοιπὸν ὅπως τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας της τιτανώδης πέτρα ἐσωριάσθηκε διαλυθεῖσα εἰς τεμάχια. Εὐτυχῶς ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ κί-

καὶ με μυστηριώδη γύρω μου ὁρμήν
τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐκκαλύπτοντα ;
Εἶμαι θεός ; φῶς τόσον καταλάμπει με !
τὴν θύελλαν τοῦ στήθους κατευνάζοντα,
τὴν τάλαιναν καρδίαν ἱλαρύνοντα,
Θεὸς ἦτον ὁ γράψας τὰ σημεῖα αὐτὰ,
ῥέει διὰ τῶν νεύρων, διὰ τῶν φλεβῶν !
βλέπων τοὺς χαρακτῆρας τούτους τοὺς σαφεῖς,
τὴν φύσιν διακρίνω δρώσαν πρό ἐμοῦ.
Νῦν πρῶτον ἐννοῶ τὰ σοφὰ ῥήματα :
« Ἡ τῶν πνευμάτων γῆ κλειστή δὲν εἶναι παντελῶς »
ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ νεκρά, ποῦ εἶν' ὁ νοῦς τυφλός !
« Ἐλα ἐγείρου, μαθητά, μετὰ παιδρᾶς καρδίας,
καὶ λούσε στήθος γήϊνον στὰ ῥόδα τῆς πρωίας ! »

(Ἐπισκοπεῖ τὸ σημεῖον)

Πῶς πάντα πρὸς τὸ ὅλον συνυφαίνονται !
τὸ ἐν ἐν τῷ ἐτέρῳ ἐνεργεῖ καὶ ζῇ !
Οὐράνιαι δυνάμεις ἄοκνοι πετοῦν,
καὶ σίκλους πρὸς ἀλλήλους τείνουσι χρυσοῦς !
Μετὰ πτερύγων εὐλογίαν πνευσσῶν
ἐξ οὐρανοῦ στὰ σπλάγχχνα εἰσχωροῦν τῆς γῆς,
ἁρμονικῶς ἤχουν διὰ τοῦ σύμπαντος !
Θέαμα ποῖον ! ἄχ, πλὴν μόνον θέαμα !
Ποῦ, ποῦ νὰ σὲ συλλάβω φύσις ἄπειρος ;
Ποῦ τοὺς μαστούς σου ; σεῖς πάσης ζωῆς πηγὴ,
παρ' ὧν θηλάζει ἅμα οὐρανὸς καὶ γῆ,
καὶ ἂν τὸ μαραζμένον στήθος μου διψῇ ; —
Σεῖς ῥέετε ἀφθόνως καὶ ποτίζετε,
κ' ἐγὼ τοῦ γάλακτός σας μάτην γλίσχομαι ;
(*Δυσανασχετῶν ἀνελίσσει τὴν βίβλον καὶ παρατη-
ρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ γῆτρου πνεύματος*)
Πῶς τοῦ σημείου τούτου ἡ κατόπτευσις

ἀλλέως ἐπιδρᾷ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου !
Ἐγγύτερόν μοι εἶσαι, πνεῦμα γῆϊνον·
ἀκμαιοτέρην τὴν ἰσχύν μ' αἰσθάνομαι,
ὡς ὑπὸ νέου οἴνου ἀναφλέγομαι,
τὸ θάρρος ἔχω εἰς τὸν κόσμον νὰ ριθῶ,
νὰ ὑποστῶ τοὺς πόνους, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς,
καὶ νὰ παλαίσω πρὸς τὰς τρικυμίας τῆς,
πρὸς τὸν τριγμὸν τοῦ ναυαγίου ἄτρομος !
Νεφέλη με περικαλύπτει —
τὸ φῶς τῆς ἡσέληνης κρύπτει —
Τὸ φῶς τοῦ λύχνου μου θολοῦται !
καπνὸς ἀπὸ τῆς γῆς ὑψοῦται ! —
φλόξ ἐρυθρὰ ἐκρηγνυμένη
σκιρτᾷ περὶ τὴν κεφαλὴν μου ! —
Φρικίας καθιπταμένη
ἀπὸ τοῦ θόλου με ἀρπάζει !
Πνεῦμα παρὰ κλητόν ! ἐγγύς μου
σ' αἰσθάνομαι ! ἀποκαλύψου !
Ἄ ! τί μοῦ σχίζει τὴν καρδίαν !
Πνοὴ ἀγνώστων αἰσθημάτων
μοῦ ἐκβαλκεύει τὰς αἰσθήσεις !
Πρὸς σέ, πρὸς σέ ἀφοσιούται
ὁλόκληρός μου ἡ καρδιά !
ὀφείλεις νὰ φανῇς ! ὀφείλεις !
καὶ ἄς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν μου !

Ἐπεται ὁ μεταξὺ Φάουστ καὶ Πνεύματος διάλογος, καὶ εἶτα ὁ μεταξὺ ἐκείνου καὶ τοῦ Βάγνερ, τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα κεραυνοβολεῖ αὐτὸν διὰ τῶν λεξέων, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ πνεύματα, ὅτι δὲν εἶνα συγκεχωρημένον εἰς τὸν θνητὸν νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ Φάουστ, ἀπελπισθεὶς τοῦ ὅτι δύναται νὰ κατορθώσῃ τι μέγα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ τῆς μαγείας, τῆς τελευταίας

νημά τι πρὸς τὰ ὀπισθεν, διότι ἠδύνατο νὰ πέσῃ πρηνὴς καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τὸ κρανίον τῆς ἐπὶ τινος προεξοχῆς, ἔπεσε λοιπὸν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ὀλισθαίνουσα κατῆλθε δύο περίπου μέτρα μέχρι προεξοχῆς τινος, ἐνθα ἐσταμάτησε. Τότε τὴν εἶδον ὀρθομένην εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἀναρριχωμένην δραστηρικῶς τὸν βράχον με τὰς χεῖράς τῆς. Ἐὰν ὁ κύριος Δε-Βιολαῖν δὲν τὴν ἐκράτει, ἡ βαρὺν ἡ θά ἐξώρμα εἰς βοήθειαν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἔστω καὶ με κίνδυνον νὰ κατασυντριβῇ ἡ ἰδία πίπτουσα φρικωδῶς. Ἀπαντες ἐκραύγαζον, ἐκάλουν εἰς βοήθειαν, ἀπολέσαντες τὸ λογικόν, μόνῃ δὲ ἡ Σωσάνη, καίπερ λίαν τρομάξασα, διετῆρει ἔτι ἅπασαν τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός τῆς. Ἡ Ἐριέττη εὐρίσκετο εἰς θέσιν ἄκρως ἐπικίνδυνον, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς καὶ νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸ χάος ἢ νὰ τὴν ἐξωθίσῃ μέχρι φοβερᾶς ἀδύσσου, ἥς τὸ τρομερὸν στόμα ἔχαιεν ὑπὸ τοῦ πόδας τῆς. Ἐν τούτοις ἡ Σωσάνη κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ τὴν κοιλίαν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας τῇ φίλῃ ἵνα τῇ βοηθήσῃ ν' ἀναβῇ. Βεβαίως ἡ διάσωσις ἠδύνατο νὰ διενεργηθῇ οὕτως, ἀλλ' ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ προεξέχοντος βράχου, ἐφ' οὗ ἡ Ἐριέττη ἵστατο ὀρθία, ἀπεσπᾶσθη οὗτος αἰφνης ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ὄγκου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς κλιτύος μετὰ κράτου ὁμοίου πρὸς κεραυνόν.

Ἡ ἀτυχὴς Ἐριέττη ἐστηρίχθη ἐπὶ στιγμὴν ἀγκυλώσασα τὰς χεῖράς τῆς ἐπὶ τῆς φλεγούσης λίθου, ἀλλ' εἶτα τὸ βά-

ρος τοῦ σώματός τῆς ἐξουδετέρωσε τὴν λαβὴν τῆς, οὕτω δὲ ἐκβαλοῦσα καὶ δευτέραν κραυγὴν, πολλῶ ἔτι σπαρακτικωτέραν τῆς πρώτης, ἐκυλίσθη πλαγίως καὶ κατέπεσεν, ὡς εἰς κρεμαστὴν κλίνην, ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων κλάδων κισσοῦ, οἵτινες ἐπεκρέμαντο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ βαράθρου, ὡς διὰ ν' ἀποκρύψωσι τὸ καταπληκτικὸν τῆς ἀδύσσου βάθος καὶ ἐστηρίζοντο ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν βράχων. Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ Σωσάνη οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐκβαλοῦσα κραυγὴν ἐσχάτης ἀγωνίας, εἰς ἣν ἀνταπήντησαν ἄλλαι κραυγαὶ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας. Ἡ κυρία δὲ Σιμαίζ ἔπεσε λειπόμενος ὡς νεκρά εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης. Τί νὰ κάμουν τώρα ; Φεῦ ! οὐδὲν μέσον ἔβλεπον πρὸς διάσωσιν τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου, ὅπερ ὑπὸ φρικώδους θανάτου ὑπείλειτο, καὶ ὁ ἀὴρ ἀντήχει ἐκ τῶν σπαρακτικῶν κραυγῶν, τῶν παραπῶνων καὶ τῶν στεναγμῶν. Ἡ Ἐριέττη ζαλισθεῖσα καὶ σύσσωμος φρικώσα ἐκ τοῦ τρόμου, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησε τὴν Σωσάνην κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπεράνω αὐτῆς καὶ τείνουσαν αὐτῇ τὰς χεῖρας. Τοὺς λοιποὺς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς τάσεως τῆς Σωσάνης κατενόησεν, ὅτι οὐδεμίαν πλέον ὤφειλε νὰ ἀναμένῃ βοήθειαν, ὅτι ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ πᾶσαν ἐλπίδα διασώσεως, ὅτι ἦτο χαμένη καὶ ὅτι ἐν τῇς ὀλίγους ἐμελλε νηποθάνῃ.

Τὸ βάρος τοῦ σώματός τῆς ἀπέσπα τὸν κισσόν, παρὰ τὰς ἐν τῷ βράχῳ βεδυθισμένας ἀπειραριθμούς μικρὰς ρίζας του,

αὐτοῦ ἐλπίδος, ἀπωσθεῖς, καταντᾷ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοχειρίας. Τὸ ἀπεγνωκὸς τοῦ βλέμμα, τὸ ὁποῖον περιφέρει εἰς τὸ δωματίον, προσηλούται εἰς τὴν φιάλην, ἥτις ἐμπεριέχει δηλητήριο.

Σὲ χαιρετῶ, φιάλη μου πολύτιμος
πρὸς ἣν τὴν χεῖρα τείνω τώρα εὐλαβῶς !
ἐν σοὶ θαυμάζω τέχνην, πνεῦμ' ἀνθρώπινον.
ὦ σὺ, χυμῶν παντοίων τὸ κεφάλαιον,
ἡδῶς κοιμιζόντων ! ὦ ἀπάνθισμα
τῶν θανασίμως δραστηκῶν δυνάμεων,
τὴν εὐνοίαν σου δεῖξ' εἰς τὸν τεχνίτην σου !
Σὲ βλέπω, ἡ ὁδὸν μου πραύνεται,
σὲ ψαύω, καὶ ὁ πόθος κατευναζέται,
καὶ καταπίπτ' ἡ πλήμμυρα τοῦ πνεύματος.
Ἀνοίγετ' ἔμπροσθέν μου θάλασσαν ἀπειρος,
στίλβει τὸ κάτωπτερόν της εἰς τοὺς πόδας μου,
εἰς νέας ὄχθας νέα με καλεῖ αὐγή.

Ἐπὶ πτερύγων κούφων ἄρμα φωτεινὸν
καθίπταται ! εἰς νέα βαινὼν κέλευθα
νὰ σχίσω τὸν αἰθέρα εἶμαι ἕτοιμος,
εἰς σφαίρας ἐνεργείας καθαρὰς πετῶν
ὁποῖον ὕψος βίου, ἡδονὴ θεῶν !
Σὺ, ἔτι σκόλῃς, εἶσαι ἄξιος αὐτῆς ;
Ναί, ἂν τὰ νῶτα στρέψῃς με ἀπόφασιν
πρὸς τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου ἥλιον !
Τὰς θύρας ν' ἀνασπᾷς ἀποτόλμησον,
πρὸ τῶν ὁποίων τρέμει ἕκαστος θνητός !
Ἰδοὺ καιρὸς ἐμπράκτως ν' ἀποδείξῃς οὐ,
πῶς θάρρος ἀνδρικὸν εἶναι ἰσόθεον.
Τὸν σκοτεινὸν κευθμῶνα κείνον μὴ φοβοῦ,

ὅπου ἡ φαντασία ἐαυτὴν δειλὴ
καταδικάζει πρὸς ἰδίαν θλίψιν της·
Πρὸς τὴν στενὴν ἐκείνην χώρει δίοδον,
ὅπου αἱ φλόγες καίουν τῆς κολάσεως·
φαιδρῶς τὸ βῆμα τοῦτο ἀποφάσισε,
καὶ με τὸν κίνδυνον νὰ ρεύσῃς εἰς μηδέν !

(ἐξάγει τῆς θήκης κύπελλον κεκοσμημένον με γλυ-
φὰς ποικίλας).

Διαφανοὺς κρυστάλλου κύπελλον ἔλθε !
τῆς παλαιᾶς σου θήκης τώρα ἐξελθε,
σὺ, ὅπερ τόσα ἔτη ἐλθισμόνησα !
Εἰς ἑορτὰς προγόνων ἑλαμπες φαιδράς,
καὶ σοβαροὺς συμπτώτας σὺ ἐφαίδρυνες,
ὅταν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ σὲ προσέφερε·
ἡ τέχνη τῶν εἰκόνων ἡ πολυτελής,
τοῦ πότου τὸ καθήκον νὰ τὰς ἐξηγῇ
ὁμοιοκαταλήκτως, καὶ τὸ κοῖλόν σου
νὰ ἐκκενόνῃ πίνων ἄμυστι, πολλὰς
μοὶ ἐνθυμίζει νύκτας τῆς νεότητος.
Δὲν σὲ ὀρέγω τώρα εἰς τὸν γείτονα,
οὐδὲ θὰ δεῖξω πνεῦμα εἰς τὴν τέχνην σου.
Ἰδοὺ χυμὸς μεθύσκων ἐν μιᾷ στιγμῇ·
Μὲ κύμα μελανὸν πληροῖ τὸ κοῖλόν σου.
Προσφέρω τὴν ἐσχάτην πόσιν ἐκ ψυχῆς
εἰς τὴν αὐγὴν, ὡς χαῖρε ἑορτάσιμον.

(φέρει τὸ κύπελλον εἰς τὰ χεῖλη)

διαρκῶς δὲ ἠπάθετο ὅτι ὑπεχώρει καὶ ὅσας τις ἐκ τῶν
εὐλυγίστων τούτων κλώνων ἀπεσπᾷτο, ἤκουε συγχρόνως
ὥσει ξηρὸν τινα θόρυβον ὅμοιον τῷ παραγομένῳ ὑπὸ τοῦ
σχίσματος ὑδάματος.

Τεταμένη ἐπὶ τῆς ἐναερίου οὕτως εἶπεν ταύτης γεφύρας,
οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον ἐτόλμα νὰ κάμῃ κίνησιν καὶ οὐ-
δὲ νὰ κρᾶξῃ κἂν ἡδύνατο, τῆς γλώσσης αὐτῆς παραλελυ-
μένης οὕσης ὑπὸ τοῦ τρόμου. Κάτωθεν αὐτῆς, διὰ μέσου τῶν
χειλέων τῆς εὐρείας σχισμάδος, ἔβλεπεν ἀπειλητικῶς ὀρθου-
μένους ἢ διασταυρουμένους ὀρεῖς ἢ κοπεροὺς ὀγκώδεις λί-
θους, ἐφ' ὧν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐμελλε νὰ καταπέσῃ
ἢ νὰ κατασυντριβῇ, ὀλίγον δὲ κατωτέρω χαίνουσιν φρικα-
λέαν μέλαιναν ὀπὴν ! Ἡ κεφαλὴ τῆς ἐγένετο θερμωτάτη, τὸ
αἷμα ἐπαλλεν εἰς τοὺς κροτάφους της, ἀπαίσιος βοὴ ἐδόμ-
βει εἰς τὰ ὦτά της, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἐπαυσαν
καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐστρέφετο καὶ ἀντρέπετο πέ-
ρὶ αὐτῆς. Εἶχε ζαλισθῇ ὀλοτελῶς.

— Μαρά ! μαρά ! ἐφώνησε μετὰ φωνῆς πνιγρᾶς καὶ
δριμύειας καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἶφνης ἤκουσε θόρυβον ὑπόκωφον καὶ ἀλόκοτον· ἡ καρ-
δία της ἤρξατο ν' ἀναπάλλῃ καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς·
παρετήρησε κεφαλὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ τῆς μελαινῆς ὀ-
πῆς, κεκαλυμμένην ὑπὸ μακρᾶς κόμης καὶ ἥτις τῇ ἐφάνη
ὑπέρογκος. Μήπως ἦτο τέρας ἀγνωστον, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν
ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ ἐξορμοῦν ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ ; Ὑπὸ

νέας καταληφθεῖσα φρίκης, ἐκλείσε καὶ αὐτὴ τοὺς ὀφθαλ-
μούς. Ἐν τούτοις διὰ τοῦ σαλευομένου νοός της διήλθεν ἡ
σκέψις μὴ ἦτον ὁ Λυκογιάννης, ἀλλ' ἔχουσα τὸ πνεῦμα τε-
ταραγμένον καὶ διατελοῦσα ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς συγ-
κοπῆς ἀναισθητῷ φυσικῇ καὶ ἠθικῇ καταστάσει, ἐπίστευσεν
ὅτι οὐδὲν εἶδεν ἢ ἤκουσεν, ὅτι ἦτο φάσμα, ἀποτέλεσμα τῆς
ζάλης !

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν ἠπατάτο, διότι πράγματι ἦτον ὁ
Λυκογιάννης, τὸ μόνον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ ὃν, τὸ ἔχον τὸ
θάρρος, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δεξιότητα ἵνα τὴν σώσῃ. Αἱ ἐκ
τῶν ἄνω κραυγαὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐξελθῇ τοῦ σπηλαίου
του, μετὰ τῆς εὐκαμψίας δὲ καὶ ταχύτητος γαλῆς, τίγρεις
ἢ πῖθηκος, μεταχειριζόμενος τοὺς προερχομένους λίθους ὡς
κλίμακα ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ἐκτεθῇ
καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θάνατον ἂν οὐ ἤθελε ν' ἀποσπᾷ τὴν
ἀτυχὴ νεανίδα.

— Λυκογιάννη, φίλε μου, γενναῖέ μου Λυκογιάννη, ἐκρα-
ξεν αὐτῷ ἡ Σωσάνη, σώσε τὴν φίλην μου, σώσε τὴν Ἐριέ-
την. Σώσε τὴν !

Ὁ Λυκογιάννης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἄλλως τε δὲ
καὶ ἐνθαρρύνσεως ἀνάγκην δὲν εἶχεν. Αἶφνης καὶ αἱ τελευ-
ταῖαι κληματίδες αὐτῆς συνεκράτουν τὴν νεανίδα, ἐκόπη-
σαν.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἦχος κωδώνων καὶ ἄσματα χορῶν).

Φάουσι

Ὅποιος βαθὺς βόμβος, τόνος λιγυρός
τὴν κύλι' ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειλέων μου ;
Ἀγγέλλετε, κωδώνων τόνο; ἀμαυρός,
τὴν ὑψηλὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως ;
Χορὲ τὸ ἄσμα ψάλλεις τὸ παρήγορον,
ὅπερ εἰς τὸ τοῦ τάφου σκότος ἄλλοτε
γλυκὺ ἀπὸ ἀγγέλων στόμα ἤχησε ;

Τί μὲ ζητεῖτε, φθόγγοι ἐπουράνιοι,
εἰς τὸν κονιορτὸν σφοδροὶ καὶ ἥπιοι ;
Ἦχετε εἰς τὰ ὅτα τῶν δειλῶν θνητῶν
τὸ ἄγγελμα ἀκούω, πίστις λείπει μοι
τῆς πίστεως τὸ τέκνον τὸ παμφίλτατον
εἶναι τὸ θαῦμα ! ὅθεν δὲν ἀποτολμῶ

ἀνὰ τὰς σφαῖρας ταύτας νὰ ἀνυψωθῶ,
ὁπόθεν ἡ γλυκεῖα εἰδησις ἤχει.
Πλὴν τᾷσμα τοῦτο, φίλον ἐκ νεότητος,
εἰς τὴν ζωὴν καὶ τώρα μὲ ἀνακαλεῖ.
Ἀγάπης οὐρανίας φίλημ' ἄλλοτε,
ἡσθάνθην εἰς τοῦ Πάσχα τὴν σεμνὴν σιγὴν.
Ἦ τῶν κωδώνων τότε ἄπλετος κλαγγὴ
ἐντός μου ἤχει πλήρης προαισθήσεως,
καὶ ἦν ἡ προσευχὴ θερμὴ ἀπόλαυσις.
Ἄρρητος τότε πόθος καὶ ἐρατεινός
μ' ἔσυρεν εἰς δάση καὶ λειβάδια
καὶ ἡσθανόμην, χύνων δάκρυα θερμὰ,
ἐντός μου κόσμον ὅλον ἀνατέλλοντα.
Τότε αὐτὸ τὸ ἄσμα μοι ἀνήγγελλε
τὰ τῆς νεότητος φαιδρὰ παιγνίδια
καὶ τὰς ἀθῶας τέρψεις τῆς ἀνοιξέως.
Ἀνάγνωσις γλυκεῖα κ' αἰσθημα παιδός,
ἀπὸ τὸν θάνατον ἀναχαίττει με.
Ὡ, ἀντηχεῖτε ὕμνοι οὐρανοῦ γλυκεῖς !
τὸ δάκρυ ρεεῖ, μὲ ἐκέρδισεν ἡ γῆ !

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΟΛΙΑΣ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι.
Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον,
Μάραθον, Πύλον, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον καὶ
Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 7 π. μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἀ-
στρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Αἰμυνην, Ἀτα-
λάντην, Στυλίδα, Ὠραιούς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Τετάρτη » 7 π. μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ
Ναύπλιον.

Παρασκευὴ » 7 π. μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Γύθειον,
Καλάμας, Νησίον, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον,
Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον,
Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ,

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ
Βῶλον.

Σάββατον » 7 π. μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον,
Ναύπλιον, Μήλους.

ΧΑΡΤΟΗΩΔΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ, μετὰ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλά καὶ Κοκορο-
πούλου.

Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης. — Ἐ-
πισκεπτῆρια χαλκογραφημένα καὶ
ἄλλα τῆς στιγμῆς. — Σφραγίδες καὶ
ἐπικεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καὶ
μὴ. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν
Καταστίχων τοῦ Διεθνoῦς φήμης καὶ
ταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ
Ἀνυβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ πε-
ριφήμου **σιγαροχάρτου ZOB.**
Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ!

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » » 60
(Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκα-
ταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.)

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας ὕψαικα)

ΤΟ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

φέρει εἰς γνῶσιν τῆς πολυαριθμοῦ πελατείας του ὅτι ὁ παν-
τοπώλης **Χρήστος Σικομανδρόπουλος** πωλεῖ σά-
πωνα φέροντα **ψευδῶς** τὴν ἐπιγραφὴν

ΣΑΠΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γίνονται δὲ αἱ προσήκουσαι ἔρευναι διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ
ὁ παραποιήσας. (Ε'. 2)

Εὐρέθη φάρμακον θεραπεῦον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τὰς
αἱμορροΐδας. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Νεοκλῆ Κο-
κονδίνου ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀγίου Παντελεήμονος πλησίον τῆς
οἰκίας τοῦ κ. Φιλίππου Φιλιππίδου ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου